

Sygn. akt I C 51/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wioletta Sychniak

Protokolant: sekretarz sądowy Aleksandra Sikora

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. B. (1)

przeciwko J. B. (1)

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od B. B. (1) na rzecz J. B. (1) kwotę 4800 (cztery tysiące osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. przyznaje i nakazuje wypłacić z środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz adwokata M. W. kwotę 5904 (pięć tysięcy dziewięćset cztery) złote tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej powódce B. B. (1) z urzędu.

Sygn. akt I C 51/19

UZASADNIENIE

B. B. (1) złożyła 22 czerwca 2016 r. wniosek o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej z J. B. (1), w którym wniosła m.in. o rozliczenie jej nakładów z majątku osobistego na majątek osobisty J. B. (2). Żądanie dotyczyło nakładów remontowych, które B. B. (1) czyniła w okresie od 2002 roku na bieżące remonty i naprawy budynku mieszkalnego położonego w Ł. przy ul. (...):

- remontu dachu, wymiany poszycia i rynien o wartości 4550 złotych,
- remontu centralnego ogrzewania o wartości 3250 złotych,
- wymiany okien o wartości 3100 złotych,
- naprawy podłóg o wartości 1500 złotych.

/wniosek – k. 2-3, pisma przygotowawcze k. 9, 13-14, 43/

J. B. (1) nie uznał roszczenia B. B. (1) o rozliczenie nakładów remontowych, jakie poczyniła w budynku mieszkalnym, położonym na nieruchomości w Ł. przy ul. (...) po ustaniu wspólności majątkowej stron. Podniósł, że są to nakłady z majątku osobistego Wnioskodawczyni na jego majątek osobisty i – jako takie – nie podlegają rozliczeniu w ramach

podziału majątku wspólnego. Rozliczeniu może podlegać jedynie wydatek na wymianę 4 sztuk okien, dokonany przed rozwiędem zainteresowanych. **/pismo przygotowawcze k. 40-41/**

Postanowieniem, wydanym na rozprawie w dniu 11 stycznia 2019 roku, Sąd wyłączył do odrębnego rozpoznania i rozstrzygnięcia roszczenie B. B. (1) o zasądzenie od J. B. (1) należności tytułem rozliczenia jej nakładów z majątku osobistego na majątek osobisty J. B. (1). **/wypis protokołu k. 1/**

Powódka sprecyzowała roszczenie w ten sposób, że wniosła o zasądzenie od Pozwanego kwoty 14 712 złotych z ustawowymi odsetkami opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Podkreśliła, że nakłady były konieczne dla utrzymania budynku w należytym stanie technicznym. Wartość aktualną poszczególnych nakładów określiła następująco:

- remont dachu (październik 2009 r.) – 5266,31 złotych,
- remont centralnego ogrzewania (styczeń 2007 r.) – 4860 złotych,
- remont posadzek (czerwiec 2008 r.) – 2586,01 złotych,
- wymiana części okien (lipiec i październik 2008 r.) – około 2000 złotych.

Pismem z 22 lipca 2021 roku Powódka rozszerzyła powództwo do kwoty 24 615,12 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty. **/pisma przygotowawcze k. 54, 153/**

Pozwany nie uznał powództwa w żadnej części. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz zarzut zużycia nakładów, jak i to, że Powódka była posiadaczem w złej wierze.

/protokół rozprawy k. 93 i 96 [00:02:22], protokół posiedzenia k. 212v/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. B. (1) i J. B. (1) zawarli związek małżeński 22 kwietnia 1973 roku. Został on rozwiązany przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 4 lipca 2006 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt XII C 515/03. Orzeczenie to jest prawomocne od 7 listopada 2006 roku.

/bezsporne, akt małżeństwa k. 7 i odpis wyroku SO w Łodzi k. 8

- w załączonych aktach I Nc 1016/15/

29 lipca 1975 roku została zawarta umowa sprzedaży, na mocy której J. B. (1) i jego siostra M. Ś. kupili od J. W. nieruchomość położną w S., ul. (...), gminie A.. Kupujący nabyli nieruchomość po połowie.

J. B. (1) nabył udział we wskazanej wyżej nieruchomości za środki ze swojego majątku odrębnego. Pieniądże na zakup nieruchomości wyłożył ojciec Pozwanego. Pozwany ustalił z ojcem, że nieruchomość będzie należała wyłącznie do niego. Decyzja wynikała stąd, że Powódka nie miała dobrych relacji z teściami, zwłaszcza z teściem. Natomiast siostra Pozwanego nabyła udział w nieruchomości do wspólności majątkowej ze swoim mężem.

Powódka znała treść aktu notarialnego, czytała go po jakimś czasie od sporządzenia.

/kopia aktu notarialnego k. 5-7, zeznania stron:

B. B. (1) k. 93-94 i 96 [00:04:18-00:31:25] i k. 196v-197 i 216 [00:05:19-00:33:32],

J. B. (1) k. 94 i 96 [00:31:25-00:57:48] i k. 211v-212/

Dla nieruchomości założono księgę wieczystą, aktualnie oznaczoną nr (...). Nieruchomość aktualnie jest położona na terenie Ł., przy ul. (...).

W dziale II tej księgi ujawnieni zostali J. B. (1) do 1/2 części oraz M. i S. małż. Ś. do 1/2 części we wspólności majątkowej małżeńskiej.

/bezsporne, wydruk z księgi wieczystej k. 9-13 w załączonych aktach I C 487/13/

Przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi toczyło się postępowanie z powództwa B. B. (1) przeciwko J. B. (1), M. Ś. i S. Ś. o uzgodnienie treści księgi wieczystej nr (...). Powództwo zostało oddalone.

/pozew k. 2, wyrok z 16.04.2015 r. k. 116 w załączonych aktach I C 487/13/

Na nieruchomości powstał budynek mieszkalny typu bliźniak, zarówno na części użytkowanej przez B. i J. B. (1), jak i na części użytkowanej przez siostrę Uczestnika. Na połowie nieruchomości użytkowanej przez małżonków B. powstały ponadto budynki gospodarcze. Na budowy strony przeznaczyły środki pochodzące z ich majątku wspólnego.

/bezsporne/

Jeszcze przed rozводом stron, w 2001 roku Pozwany wyprowadził się z nieruchomości. Na nieruchomości pozostała Powódka.

Po rozwodzie B. B. (1) pozostała w budynku mieszkalnym, położonym na tej nieruchomości. Zamieszkiwała tam do czerwca 2016 roku. Strony nie uzgodniły zasad, na jakich Powódka mogła korzystać z domu na nieruchomości przy ul. (...) w Ł.. Nie płaciła Pozwanemu za korzystanie z domu.

W styczniu 2007 roku Powódka przeprowadziła modernizację kotłowni, polegającą na wymianie zasobnika (...) i montażu pompy CO z zaworem różnicowym. Poniosła koszt 3259,39 złotych.

W 2008 roku B. B. (1) wymieniła w budynku mieszkalnym, położonym na nieruchomości w Ł. przy ul. (...) sztuki okien. Koszty wyniosły odpowiednio 312,93 zł i 594,38 zł. Okna wymieniała stopniowo, w sumie wymieniła 5 sztuk okien.

Jesienią 2009 roku Powódka przeprowadziła remont dachu: wymieniła pokrycie dachowe i rynny.

Powódka w 2008 lub 2009 roku wymieniła podłogi w domu mieszkalnym, w czterech pomieszczeniach na piętrze.

Powódka nie uzgadniała remontów z Pozwanym. Strony pozostawały w ostrym konflikcie, nie były w stanie ze sobą rozmawiać.

/paragon 11/09 k. 60, umowy zlecenia k. 61, 62, faktura k. 63, zeznania stron:

B. B. (1) k. 93-94 i 96 [00:04:18-00:31:25] i k. 196v-197 i 216 [00:05:19-00:33:32],

J. B. (1) k. 94 i 96 {00:31:25-00:57:48} i k. i k. 211v-212/

Aktualna wartość prac remontowych wynosi 24 615,12 złotych, w tym:

- remont dachu – 6678,15 złotych,
- wymiana okien – 9193,55 złotych,
- wymiana podłóg – 3095,76 złotych,
- remont kotłowni – 5400 złotych.

Nakłady poczynione przez Powódkę były uzasadnione normalnym zużyciem technicznym poszczególnych elementów budynku i koniecznością ich wymiany w celu dalszej właściwej eksploatacji oraz zachowania budynku w stanie niepogorszonym. Poprawiły standard nieruchomości, co nie jest równoznaczne z podwyższeniem jej wartości.

/opinia biegłego K. Ś. k. 19-33, 123-133,

opinia ustna k. 183v i 216 [00:08:59-00:18:31]/

J. B. (1) wystąpił z pozwem przeciwko byłej żonie o zapłatę 13 000 złotych z tytułu czynszu za korzystanie z lokalu o powierzchni 170 m² na nieruchomości w Ł. przy ul. (...) za okres od listopada 2014 roku do listopada 2015 roku włącznie. Powództwo zostało uwzględnione w całości, w dniu 28 grudnia 2015 roku referendarz sądowy w tutejszym Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Nakaz jest prawomocny od 12 lutego 2016 roku. Pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego złożenia, ale ten wniosek nie został uwzględniony, a sprzeciw został odrzucony.

/pozew k. 2-3, zakaz zapłaty k. 20,

sprzeciw z wnioskiem o przywrócenie terminu k. 32-42,

postanowienie z 22.04.2016 r. k. 44-46

– wszystkie w załączonych aktach I Nc 1016/15/

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do ustalenia, że nieruchomość położona w Ł. przy ul. (...) stanowiła składnik majątku osobistego Pozwanego. Strony w okresie pozostawania w związku małżeństwem i we wspólności majątkowej małżeńskiej dokonały nakładów na tę nieruchomość, ale budynki wzniesione na nieruchomości stanowiły jej części składowe (art. 47 k.c.). Ich wzniesienie ze środków pochodzących z majątku wspólnego nie zmieniało nic, jeżeli chodzi o własność nieruchomości. Strony nie zawarły żadnej umowy, która miałaby wpływ na własność nieruchomości.

Co istotne w niniejszej sprawie, Powódka od początku (od nabycia nieruchomości) wiedziała, że nie jest jej współwłaścicielką. Czytała akt notarialny po jego sporządzeniu, co sama w niniejszej sprawie przyznała. Co więcej, przyznała, że nieruchomość została zakupiona do majątku osobistego Pozwanego, bo jej relacje z treściami nie były dobre. B. B. (1) wiedziała zatem, że nie jest współwłaścicielką nieruchomości.

Warto podkreślić w tym miejscu, że sprawa niniejsza nie jest pierwszą pomiędzy stronami. Wcześniej toczyły się i zostały zakończone: sprawa o uzgodnienie treści księgi wieczystej, o zapłatę, o podział majątku. W ramach innych postępowań Powódka zgłaszała różne twierdzenia co do pochodzenia środków finansowych, z których została zakupiona nieruchomość. W niniejszej sprawie jej pełnomocnik wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentu – protokołu ze sprawy o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym (sygn. akt I C 487/13). Protokół ten (k. 39 – 42) zawiera zeznania świadków i stron (tzn. stron tożsamych z niniejszą sprawą). Zeznania świadków potwierdzają okoliczności podawane przez Pozwanego: nieruchomość została nabyta za pieniądze, które wyłożył ojciec Pozwanego. Działka została nabyta tylko dla Pozwanego, bo relacje pomiędzy Powódką a jej teściem były złe i teść nie chciał jej obdarować. Natomiast zeznania Powódki, które złożyła na potrzeby sprawy o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym były wewnętrznie sprzeczne, co dostrzegł Sąd rozpoznający sprawę, nie dając zeznaniom Powódki wiary. W istocie więc dowód, na który powołuje się Powódka, świadczy przeciwko jej twierdzeniom o pozostawaniu w dobrej wierze co do przysługującego jej prawa do korzystania z nieruchomości.

Powódka twierdziła, że jej przekonanie o tym, że nieruchomość stanowi wspólną własność wynikało z nakładów, jakie z majątku wspólnego czyniła z Pozwanym. Stanowisko Powódki nie jest przekonujące. Nie wskazała bowiem żadnego

faktu, który uprawniałby ją do twierdzenia, że budowa domu i budynków gospodarczych ze wspólnych funduszy spowodowała, że nie tylko ona, ale i Pozwany nieruchomością traktowali jako wspólną. W społeczeństwie świadomość, czym jest własność i na czym polega, jest silnie zakorzeniona. W praktyce sądowej spotyka się przekonanie, wyrażane przez strony postępowań, że nabycie własności niekoniecznie wiąże się ze sporządzeniem aktu notarialnego, ale zawsze wiąże się z zapłatą ceny za rzecz, zwłaszcza za nieruchomością. Wydatek na nabycie rzeczy jest wprost wiązany z prawem własności. Powódka takiego wydatku nie poniosła. Nie ma też dowodów (a nawet twierdzeń samej Powódki), że ona i Pozwany przystępując do budowy domu i innych budynków uzgodnili, że nieruchomością i wszystkie naniesienia traktują jak wspólne. Przeciwnie, z zeznań samej Powódki można wyciągnąć wniosek, że małżeństwo stron nie było udane od początku, a Pozwany nie traktował żony jak partnera w najważniejszych sprawach życiowych. Przeświadczenie Powódki, że nieruchomością jest wspólna, skoro wydają na nią wspólne pieniądze, miała charakter subiektywny. Tylko Powódka tak widziała sprawy, nie ma żadnych dowodów, że to przekonanie wywołał Pozwany, który był jedynym właścicielem nieruchomości.

Według utrwalonego poglądu posiadaczem w dobrej wierze jest ten, kto władając rzeczą, pozostaje w błędnym, ale usprawiedliwionym okolicznościami przeświadczeniu, że przysługuje mu prawo do rzeczy (por. J. Ignatowicz (w:) Kodeks..., s. 602; S. Rudnicki, Komentarz..., s. 313; E. Skowrońska-Bocian (w:) Kodeks..., s. 531). W przypadku posiadania samoistnego chodzi o przeświadczenie posiadacza, że przysługuje mu prawo własności. W realiach niniejszej sprawy nie zostały udowodnione okoliczności pozwalające na ocenę, że Powódka pozostawała w usprawiedliwionym przekonaniu do co prawa własności przysługującego jej do nieruchomości przy ul. (...). Zatem po rozwodzie stron, Powódka, korzystająca z nieruchomości, była jej posiadaczem w złej wierze. Nie przysługiwało jej prawo własności nieruchomości, utraciła też prawo do korzystania z niej na zasadach wynikających z kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (art. 28¹ k.r.o.).

W realiach niniejszej sprawy bezspornie strony żadnej umowy o korzystanie z nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) nie zawarły. Przypomnieć należy w tym miejscu, że strony pozostawały w faktycznej separacji od 2002 roku, tj. od kiedy Pozwany wyprowadził się z ww nieruchomości. Powódka pozostała na nieruchomości wraz z dziećmi. Po rozwodzie sytuacja nie uległa zmianie. Dopiero w czerwcu 2016 roku Powódka z nieruchomości się wyprowadziła.

W okolicznościach niniejszej sprawy zasadność roszczenia Powódki należy oceniać zgodnie z art. 226 k.c.

Przepis ten stanowi, że samoistny posiadacz w dobrej wierze może żądać zwrotu nakładów koniecznych o tyle, o ile nie mają pokrycia w korzyściach, które uzyskał z rzeczy. Zwrotu innych nakładów może żądać o tyle, o ile zwiększają wartość rzeczy w chwili jej wydania właścicielowi. Jednakże gdy nakłady zostały dokonane po chwili, w której samoistny posiadacz w dobrej wierze dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy, może on żądać zwrotu jedynie nakładów koniecznych (art. 226 § 1 k.c.). Natomiast samoistny posiadacz w złej wierze może żądać jedynie zwrotu nakładów koniecznych, i to tylko o tyle, o ile właściciel wzbogaciłby się bezpodstawnie jego kosztem (art. 226 § 1 k.c.).

W tym miejscu wymaga omówienia zarzut, zgłoszony przez Pozwanego, przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 229 § 1 k.c., roszczenia właściciela przeciwko samoistnemu posiadaczowi o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, o zwrot pożytków lub o zapłatę ich wartości, jak również roszczenia o naprawienie szkody z powodu pogorszenia rzeczy przedawniają się z upływem roku od dnia zwrotu rzeczy. To samo dotyczy roszczeń samoistnego posiadacza przeciwko właścicielowi o zwrot nakładów na rzecz.

Powódka wyprowadziła się z nieruchomości w czerwcu 2016 roku, również w czerwcu 2016 roku złożyła skutecznie wniosek o podział majątku wspólnego, w którym zawarła żądanie rozliczenia nakładów będących przedmiotem niniejszego postępowania. W tych okolicznościach jej roszczenie w sposób oczywisty nie jest przedawnione.

Podkreślenia wymaga, że zgodnie z utrwalonym w judykaturze i piśmiennictwie poglądem, przepisy art. 225 i 226 k.c. nie mają zastosowania, jeżeli posiadanie nieruchomości opiera się na umowie, której mocą właściciel nieodpłatnie oddaje innej osobie swoją nieruchomością w posiadanie, godząc się na to, ażeby osoba ta zarządzała nieruchomością

i korzystała z niej jak z własnej. W świetle okoliczności wspomnianych wyżej, nie było pomiędzy stronami żadnej umowy o korzystanie z nieruchomości w okresie po orzeczeniu ich rozvodu.

Powódka, jako posiadacz nieruchomości w złej wierze, może żądać jedynie zwrotu nakładów koniecznych, i to tylko o tyle, o ile właściciel wzbogaciłby się bezpodstawnie jego kosztem (art. 226 § 1 k.c.). W świetle opinii biegłego K. Ś., nakłady poczynione przez B. B. (1) można zakwalifikować jako konieczne. Biegły określił je jako poprawiające standard nieruchomości, w pełni uzasadnione i wynikające z normalnego zużycia technicznego poszczególnych elementów budynku mieszkalnego oraz konieczności ich wymiany w celu dalszej eksploatacji i do zachowania budynku w stanie niepogorszym. Wprawdzie Pozwany kwestionował zasadność wymiany pieca CO, ale na poparcie swoich twierdzeń nie zaferował żadnych dowodów. Jego twierdzenia w tym zakresie pozostają zatem nieudowodnione.

Fakt, że dokonane przez Powódkę nakłady miały charakter konieczny nie jest wystarczający do uwzględnienia powództwa. Zwrot ich wartości mógłby nastąpić jedynie po ustaleniu, że właściciel nieruchomości wzbogaciłby się jej kosztem w sytuacji, gdyby zwrot nie został nakazany. Jednak zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na taką ocenę. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że biegły K. Ś., tak we wnioskach końcowych opinii pisemnej (k. 124), jak i ustnej, wyraźnie podkreślił, że wartość nakładów nie przekłada się wprost na podniesienie wartości nieruchomości; możliwe jest, że pomimo dokonania nakładów, wartość nieruchomości nie uległa zwiększeniu. Wyraźnie przy tym wskazywał na potrzebę zasięgnięcia opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości. Jednak Powódka, korzystająca z pomocy adwokata, nie przejawiała w tym kierunku żadnej inicjatywy dowodowej. Obie strony niniejszego postępowania są reprezentowane przez pełnomocników będących adwokatami, dlatego nie ma żadnych uzasadnionych powodów, dla których Sąd powinien prowadzić postępowanie dowodowe z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, roszczenie Powódki, jako nieudowodnione co do wysokości, podlegało oddaleniu.

Kwestia dobrej lub złej wiary Powódki jako posiadacza nieruchomości była pomiędzy stronami sporna. Należy jednak podkreślić, że ocena roszczenia Powódki jako nieudowodnionego jest aktualna i wówczas, gdyby przyjąć jej dobrą wiarę jako posiadacza. Zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., do powoda należy udowodnienie roszczenia co do zasady i co do wysokości. Pozwany w niniejszej sprawie nie uznał powództwa w żadnej części. Powódka miała więc obowiązek udowodnienia wszystkich okoliczności uzasadniających ustalenie, że istnieje ono w takiej wysokości, jak dochodzona pozwem. Zgodnie z art. 226 § 1 k.c. posiadacz w dobrej wierze może żądać zwrotu nakładów koniecznych o tyle, o ile nie mają pokrycia w korzyściach, które uzyskał z rzeczy. Przytoczyć należy też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 1967 r., III CRN 356/67 (OSNCP 1968, z. 8-9, poz. 148), według której „jeżeli posiadacz w dobrej wierze, odpowiadający warunkom do zakwalifikowania go jako posiadacza samoistnego, zgłasza roszczenia z tytułu nakładów koniecznych, to na poczet tych nakładów należy zaliczyć korzyść jaką uzyskał nie płacąc czynszu za zajmowane mieszkanie. Inne nakłady mogą być rozliczone według wartości nieruchomości w chwili jej wydania właścicielowi, a jeżeli wydania takiego nie było, żądanie zwrotu tych nakładów należy uznać za przedwczesne”. W realiach niniejszej sprawy Powódka dobrowolnie nie płaciła Pozwanemu za korzystanie z nieruchomości. Wprawdzie Pozwany wytoczył powództwo o zapłatę kwoty 13 000 złotych za okres od listopada 2014 roku do listopada 2015 roku i uzyskał korzystne dla siebie orzeczenie tutejszego Sądu (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z 28.12.2015 r.). Jednak okres korzystania przez Powódkę z nieruchomości obejmował w sumie 10 lat, licząc od rozvodu stron, więc kwota zasądzona nakazem zapłaty nie obejmuje całego tego okresu.

Podsumowując: powództwo, jako nieudowodnione, podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Powódka przegrała sprawę w całości, a zatem zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu powinna zwrócić Pozwanemu koszty postępowania. Sąd zasądził od niej na rzecz Pozwanego 4800 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na co składają się koszty zastępstwa procesowego, obliczone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22 października 2015 r. w brzmieniu sprzed 27.10.2016 r.)

Sąd przyznał adwokatowi M. W. – działającemu w niniejszej sprawie jako pełnomocnik Powódki z urzędu - wynagrodzenie w wysokości 5904 zł (4800 zł + VAT), ustalone na podstawie § 8 pkt. 5, § 4 pkt. 3 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801). Sąd uznał, że ani charakter sprawy, ani czas jej trwania i nakład pracy pełnomocnika nie uzasadniają podwyższenia stawki do 150%. Podejmowane w sprawie czynności były standardowe i, ani ilość rozpraw, ani – tym bardziej – obszerność wnoszonych pism przygotowawczych nie są argumentem za podwyższeniem kosztów zastępstwa prawnego.